

Sygn. akt I C 571/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 14 marca 2018 roku

Sąd Rejonowy w Suchej Beskidzkiej I Wydział Cywilny w składzie następującym:

Przewodniczący:	SSR Kazimierz Firlej
Protokolant:	starszy sekretarz sądowy Katarzyna Boczek

po rozpoznaniu w dniu 8 marca 2018 roku w Suchej Beskidzkiej na rozprawie

sprawy z powództwa P. P.

przeciwko (...) S.A. z siedzibą w S.

o zapłatę

1. zasądza od pozwanego (...) S.A.

z siedzibą w S. na rzecz powoda P. P. kwotę 18.112,25 zł (osiemnaście tysięcy sto dwanaście 25/100 złotych) z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 19 grudnia 2016 roku do dnia zapłaty;

2. zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 906 zł (dziewięćset sześć złotych)

z tytułu opłaty od pozwu, kwotę 500 zł (pięćset złotych) z tytułu zaliczki na opinię biegłego, kwotę 123,87 zł (sto dwadzieścia trzy 87/100 złotych) z tytułu dojazdu na rozprawę pełnomocnika powoda i kwotę 4.817 zł (cztery tysiące osiemset siedemnaście złotych) z tytułu kosztów zastępstwa prawnego;

3. nakazuje pobrać od pozwanego na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego

w Suchej Beskidzkiej kwotę 309,71 zł (trzysta dziewięć 71/100 złotych) z tytułu wydatków wyłożonych ze Skarbu Państwa.

Sygn. akt I C 571/16

UZASADNIENIE

wyroku z dnia 14 marca 2018 r.

Pozwem z dnia 22 września 2016 r. (k. 3) powód P. P. wniósł o zasądzenie od pozwanego (...) S.A. w S. kwoty 18 112,25 zł należnego odszkodowania w związku ze szkodą komunikacyjną pojazdu marki S. nr rej. (...) z dnia 5 czerwca 2016 r., nr szkody (...) wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie liczonymi od dnia wniesienia pozwu od dnia zapłaty oraz o zasądzenie kosztów postępowania.

Na uzasadnienie żądania powód podał, że w dniu 5 czerwca 2016 r., w zdarzeniu drogowym w J. uszkodzeniu uległ pojazd powoda. Sprawcą, zgodnie z zaświadczeniem nr (...) KPP w W., był kierowca pojazdu marki A. R., który posiadał ubezpieczenie OC u pozwanego. Rzeczoznawca pozwanego oszacował wartość pojazdu przed zdarzeniem na kwotę 19 200,00 zł, powód natomiast sprzedał uszkodzony samochód za kwotę 4 000,00 zł, ponieważ zgodnie z OWU i informacjami od pozwanego szkoda była całkowita. Różnica pomiędzy tymi kwotami, tj. 15 200,00 zł,

powiększona o wydatki poniesione na holowanie uszkodzonego pojazdu – 492,00 zł oraz koszty najmu pojazdu zastępczego w wysokości 2 420,25 zł, składają się na kwotę dochodzonego przez powoda odszkodowania. Pozwany odmówił powodowi wypłaty odszkodowania, wskazując, że ubezpieczonemu w zakresie OC u pozwanego kierującemu nie można przypisać winy, jako że przyczyną kolizji miało być wtargnięcie na drogę sarny. Powód nie widział w chwili zdarzenia żadnego dzikiego zwierzęcia. Ponadto sprawca kolizji, wobec umieszczenia na drodze, na której doszło do kolizji znaku ostrzegającego o możliwości napotkania dzikich zwierząt, mógł przewidzieć wtargnięcie sarny na jezdnię.

W odpowiedzi na pozew z dnia 28 grudnia 2016 r. (k. 45) pozwany wniósł o oddalenie powództwa oraz o zasądzenie kosztów postępowania. Przyznał fakt zawarcia umowy OC z posiadaczem pojazdu marki A. R.. Jednocześnie wskazał, że jego odpowiedzialność sprowadza się wyłącznie do szkód pozostających w adekwatnym związku przyczynowym ze zdarzeniem powodującym szkodę. Kierującemu pojazdem A. R. nie można natomiast przypisać odpowiedzialności za spowodowanie kolizji. Nie przesądza jej zaświadczenie wydane przez Policję. Przy tym zaświadczenie odbiega od informacji o przebiegu zdarzenia zawartych w Karcie zdarzenia drogowego. Przyjęcie ponadto za trafnych twierdzeń powoda, iż kierujący pojazdem marki A. R. był w miejscu zdarzenia obowiązany do zachowania szczególnej ostrożności, skutkować musiałoby konsekwentnym przyjęciem, iż także kierowca pojazdu powoda był zobowiązany do zachowania w tym miejscu szczególnej ostrożności. Z ostrożności procesowej pozwany zakwestionował wysokość dochodzonego odszkodowania, kwestionując długość okresu czasu na jaki został wynajęty pojazd zastępczy oraz zasadność jego wynajmu.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 5 czerwca 2016 r. o godz. 3:15 w miejscowości J., na drodze (...), miało miejsce zdarzenie drogowe, w którym pojazd powoda P. P. marki S. (...), nr rej. (...), prowadzony przez jego żonę A. P., uległ uszkodzeniu w skutek zderzenia z pojazdem marki A. R., nr rej. (...), prowadzonym przez A. O., ubezpieczonym w zakresie obowiązkowego ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnego u pozwanego (...) S.A. w S.. Powód jechał wówczas samochodem marki S. (...) jako pasażer.

Pojazd A. R. jechał z W. w kierunku S. z prędkością ok. 100-110 km/h. Kierujący pojazdem wpadł w poślizg i uderzył w barierę energochłonną, a następnie w nadjeżdżającego z naprzeciwka S. L., poruszającego się z prędkością ok. 70 km/h.

Dopuszczalna prędkość na drodze w miejscu zdarzenia wynosiła 90 km/h. Umieszczony był na niej znak ostrzegawczy – Uwaga na zwierzęta dzikie (A-18b).

Sprawca kolizji A. O. został ukarany mandatem za niedostosowanie prędkości do warunków panujących na drodze.

Dowód: zaświadczenie KPP w W. z dnia 4 lipca 2016 r. nr (...) (k. 9), fotografia (k. 37), akta szkody (płyta CD k. 53), zeznania świadka A. P. (k. 71-71/2, czas nagrania: 00:24:33), zeznania świadka Ł. M. (k. 76/2, czas nagrania: 00:04:08), zeznania świadka S. K. (k. 76/2-77, czas nagrania: 00:16:49), zeznania powoda (k. 94-94/2, czas nagrania: 00:07:32), cz. zeznania A. O. (k. 70/2-71, czas nagrania: 00:08:47), cz. zeznania świadka D. P. (k. 71, czas nagrania: 00:19:21)

Po zdarzeniu pojazd powoda został zholowany. Koszt holowania wyniósł 492,00 zł.

Dowód: faktura z dnia 5 czerwca 2016 r. nr (...) z legendą (k. 24-25), zeznania powoda (k. 94-94/2, czas nagrania: 00:07:32)

Powód w okresie od 13 czerwca 2016 r. do 5 lipca 2016 r., tj. przez 22 dni korzystał z samochodu zastępczego. Koszt wypożyczenia pojazdu wyniósł 2 420,25 zł (89,44 zł netto za dobę).

Dowód: faktura VAT z dnia 5 lipca 2016 r. nr (...) (k. 26), umowa najmu samochodu z dnia 13 czerwca 2016 r. (k. 27-28), protokół zdawczo-odbiorczy z dnia 13 czerwca 2016 r. (k. 29), zeznania powoda (k. 94-94/2, czas nagrania: 00:07:32)

Żona powoda dojeżdża codziennie samochodem do pracy z S. do K.. Powód zajmuje się rolnictwem i samochód również jest mu potrzebny.

Dowód: zeznania powoda (k. 94-94/2, czas nagrania: 00:07:32)

Powód w dniu 13 czerwca 2016 r. zgłosił szkodę do pozwanego, która została zarejestrowana pod nr (...).

Pozwany w toku postępowania likwidacyjnego wycenił szkodę na kwotę 19 200,00 zł.

Pozwany decyzją z dnia 28 czerwca 2016 r., podtrzymaną w piśmie z dnia 8 sierpnia 2016 r., odmówił powodowi wypłaty odszkodowania wskazując, że kierującemu pojazdem A. R. nie można przypisać winy za przedmiotową kolizję, bowiem do zdarzenia doszło z przyczyny niezależnych od posiadacza pojazdu A. R. – wtargnięcia na jezdnię sarny, której kierujący nie mógł przewidzieć.

Dowód: wycena nr (...) (k. 10-22), pismo pozwanego z dnia 28 czerwca 2016 r. (k. 31), pismo pozwanego z dnia 8 sierpnia 2016 r. (k. 35), akta szkody (płyta CD k. 53)

W dniu 24 czerwca 2016 r. powód sprzedał pojazd marki S. (...) za kwotę 4 000,00 zł.

Dowód: umowa kupna-sprzedaży pojazdu z dnia 24 czerwca 2016 r. (k. 23), zeznania powoda (k. 94-94/2, czas nagrania: 00:07:32)

Pismem z dnia 6 lipca 2015 r. powód wezwał pozwanego do dobrowolnej zapłaty kwoty dochodzonej niniejszym pozwem.

Dowód: ostateczne przedsądowe wezwanie do zapłaty z dnia 6 lipca 2015 r. (k. 32-33) wraz z potwierdzeniem odbioru (k. 34)

Wysokość szkody w pojeździe powoda marki S. (...), doznanej w wyniku kolizji z dnia 5 czerwca 2016 r. z samochodem marki A. R., jest równa szkodzie całkowitej i wynosi 15 800,00 zł brutto, stanowiącej różnicę pomiędzy wartością pojazdu nieuszkodzonego na dzień 5 czerwca 2016 r. – 19 800,00 zł, a wartością rynkową pojazdu uszkodzonego – 4 000,00 zł.

Dowód: opinia z dnia 23 października 2017 r. (k. 82)

Sąd nie dał wiary zeznaniom świadków A. O. i D. P. w zakresie w jakim twierdzili, że na ich pas jezdni wtargnęła sarna, którą A. O. próbował ominąć, w skutek czego wpadł w poślizg i odbijając się od barier energochłonnych uderzył w pojazd powoda. Twierdzeń wymienionych nie potwierdził bowiem pozostały zebrany w sprawie materiał dowodowy, w tym zeznania A. P. i powoda, którzy nadjeżdżając z przeciwnego kierunku, nie widzieli żadnego zwierzęcia w miejscu zdarzenia.

Sąd zważył co następuje:

Powództwo zasługiwało na uwzględnienie w całości.

Bezspornym w ramach niniejszego postępowania było, że w dniu 5 czerwca 2016 r. doszło do zdarzenia drogowego, w którym został uszkodzony pojazd powoda. Pozwany kwestionował natomiast swoją odpowiedzialność za tę szkodę co do zasady, jak i wysokość dochodzonego roszczenia.

Stosownie do art. 822 § 1 k.c. przez umowę ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej (OC) ubezpieczyciel zobowiązuje się do zapłacenia określonego w umowie odszkodowania za szkody wyrządzone osobom trzecim, wobec których odpowiedzialność za szkodę ponosi ubezpieczający albo ubezpieczony. Stosownie do treści § 4 cyt. przepisu uprawniony do odszkodowania w związku ze zdarzeniem objętym umową ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej może dochodzić roszczenia bezpośrednio od ubezpieczyciela.

Zgodnie zaś z art. 34 ust. 1 ustawy z dnia 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (Dz. U. Dz.U. z 2016 r. poz. 2060 t. j.) z ubezpieczenia OC przysługuje odszkodowanie, jeżeli posiadacz lub kierujący pojazdem są zobowiązani do odszkodowania za wyrządzoną w związku z ruchem tego pojazdu szkodę, której następstwem jest śmierć, uszkodzenie ciała, rozstrój zdrowia bądź też utrata, zniszczenie lub uszkodzenie mienia. Odpowiedzialność samoistnego posiadacza pojazdu mechanicznego reguluje art. 436 k.c., w tym w odniesieniu do szkód powstałych w razie zderzenia się mechanicznych środków komunikacji poruszanych za pomocą sił przyrody zgodnie z § 2 art. 436 k.c. odpowiedzialność ta następuje na zasadach ogólnych tj. na zasadzie winy sprawcy.

Zakład ubezpieczeń jest zatem zobowiązany do odszkodowania, jeżeli zachowanie posiadacza pojazdu wyrządzającego szkodę było zawinione. W ocenie Sądu z zebranego w sprawie materiału dowodowego wynika, że do powstania zdarzenia z dnia 5 czerwca 2016 r. doszło z wyłącznej winy kierującego samochodem osobowym marki A. A. O., który wpadając w poślizg uderzył w bariery energochłonne, a następnie w prawidłowo poruszający się pojazd marki S. (...), stanowiący własność powoda P. P.. Jednocześnie, nawet gdyby przyjąć, czego Sąd nie czyni, za twierdzeniami A. O. i D. P., że na ich pas ruchu rzeczywiście wyskoczyła sarna, to biorąc pod uwagę z jaką prędkością poruszał się pojazd A. R. oraz że w miejscu zdarzenia znajdował się znak ostrzegawczy, także wówczas za winnego kolizji należałoby uznać A. O.. Wymieniony przekraczając dopuszczalną prędkość i poruszając się ok. 100-110 km/h, co sam przyznał, nie dostosował prędkości pojazdu do warunków jazdy, w szczególności tego, że jedzie w porze nocnej, w której widoczność jest ograniczona, jak również do znajdującego się tam znaku drogowego ostrzegającego przed dziką zwierzyną, zobowiązującego do zachowania szczególnej ostrożności.

Mając na względzie cały zgromadzony materiał dowodowy Sąd uznał powództwo za trafne co do zasady.

W dalszej kolejności w przedmiocie wysokości należnego odszkodowania wskazać należy, że w obowiązkowym ubezpieczeniu komunikacyjnym OC ma zastosowanie zasada pełnego odszkodowania wyrażona w art. 361 § 2 k.c. Przez szkodę w rozumieniu art. 361 § 2 k.c. należy rozumieć różnicę między stanem majątku poszkodowanego, jaki zaistniał po zdarzeniu wywołującym szkodę, a stanem tego majątku, jaki istniałby, gdyby nie wystąpiło to zdarzenie. Na dłużniku powinien ciążyć obowiązek zwrotu wydatków celowych i ekonomicznie uzasadnionych, pozwalających na wyeliminowanie negatywnych dla poszkodowanego następstw, niedających się wyeliminować w inny sposób, z zachowaniem przy tym rozsądnej i mającej uzasadnienie proporcji między prawem wierzyciela, a obciążeniem dłużnika.

Dochodzona pozwem kwota stanowiła różnicę między wartością pojazdu przed szkodą, która według powoda wynosiła 19 200,00 zł, a kwotą uzyskaną ze sprzedaży wraku - 4 000,00 zł, tj. 15 200,00 zł, powiększoną o koszty holowania pojazdu - 492,00 zł i koszty wynajmu pojazdu zastępczego - 2 420,25 zł.

Sąd opierając się na wnioskach opinii biegłego, których żadna ze stron nie kwestionowała, uznał, że wartość samochodu powoda przed szkodą wynosiła 19 800,00 zł, natomiast uzyskana przez powoda cena sprzedaży samochodu (4 000,00 zł) odpowiadała wartości rynkowej pojazdu uszkodzonego. Szkada, co było bezsporne, miała charakter szkody całkowitej. Różnica zatem pomiędzy tymi kwotami stanowiła należne powodowi odszkodowanie za zniszczenie pojazdu w wysokości 15 800,00 zł, a dochodzona pozwem kwota z tego tytułu (15 200,00 zł) nie przekroczyła tej wysokości.

Szkodę majątkową stanowi również utrata możliwości korzystania z rzeczy wskutek jej zniszczenia. W piśmiennictwie podkreśla się, że normalnym następstwem w rozumieniu art. 361 § 1 k.c. jest bardzo często niemożność korzystania

z samochodu przez poszkodowanego, nie tylko w sytuacji jego uszkodzenia, ale również zniszczenia. Jeżeli więc poszkodowany poniósł w związku z tym koszty, które były konieczne, na wynajem pojazdu zastępczego, to mieszczą się one w granicach skutków szkodowych podlegających wyrównaniu.

W ocenie Sądu wydatki poniesione przez powoda w związku z wynajmowaniem pojazdu zastępczego w okresie, w którym nie mógł korzystać z własnego pojazdu stanowią szkodę pozostającą w adekwatnym związku przyczynowym z zaistniałą kolizją. W toku sprawy ustalono, że zachodziła konieczność wynajmu samochodu zastępczego, który był wykorzystywany w celu dojazdu do pracy przez żonę powoda oraz w celach związanych z działalnością zarobkową samego powoda.

Jednocześnie wobec kwestionowania przez pozwanego okresu czasu, w jakim powód korzystał z pojazdu zastępczego, zauważenia wymaga, że potrzeba najmu wiąże się z przedziałem czasowym, niezbędnym do likwidacji szkody przez ubezpieczyciela. Proces likwidacji szkody ma swój początek z chwilą zgłoszenia szkody, a kończy się decyzją o przyznaniu lub odmowie przyznania odszkodowania. W przypadku szkody całkowitej (jak miało to miejsce w niniejszym przypadku) przyjąć należy, iż czasem refundowanego najmu jest okres od dnia wynajęcia pojazdu zastępczego w związku ze zniszczeniem posiadanego przez poszkodowanego auta do dnia, w którym poszkodowany mógł nabyć faktycznie i obiektywnie odtworzyć możliwość korzystania ze zniszczonej rzeczy poprzez zakup innego pojazdu mechanicznego o podobnej wartości rynkowej. Zasada indywidualizacji odpowiedzialności za szkodę nakazuje każdorazowo ustalać i badać chwilę, w której możliwe było odtworzenia przez poszkodowanego możliwości korzystania z rzeczy poprzez zakup innego pojazdu mechanicznego (por. P. Waszczak, „Refundacja wydatków na najem pojazdu zastępczego z perspektywy Rzecznika Ubezpieczonych „ Iustitia Dodatek Nr 1 (15) /2014).

Pierwszą decyzję o odmowie zapłaty odszkodowania pozwany wydał w dniu 28 czerwca 2016 r., natomiast kolejną, po dokonaniu ponownej analizy akt szkody, w dniu 8 sierpnia 2016 r. Ze zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego nie wynika, kiedy powód dowiedział się o pierwszej z decyzji pozwanego. Niemniej jednak okres tygodnia od 28 czerwca 2016 r., w którym powód wynajmował jeszcze samochód, tj. do 5 lipca 2016 r., jest adekwatny do czasu potrzebnego na otrzymanie przez powoda odmownej decyzji pozwanego oraz podjęcia przez niego działań celem organizacji innego środka transportu. Bez znaczenia zdaniem Sądu pozostaje sprzedaż przez powoda pojazdu uszkodzonego w dniu 24 czerwca 2016 r., bowiem decydującym dla zasadności wynajmu pojazdu zastępczego jest czas likwidacji szkody, który jest od zgłaszającego szkodę niezależny. Powód mógł bowiem oczekiwać, że otrzyma od pozwanego środki na zakup nowego pojazdu. Jak wynika z uchwały Sądu Najwyższego z dnia 22 listopada 2013 r., sygn. akt III CZP 76/13, ustalenie czasu niezbędnego na nabycie nowego pojazdu ma charakter obiektywny, a dla ustalenia czasu niezbędnego do nabycia pojazdu istotne znaczenie ma czas zawiadomienia poszkodowanego o sposobie likwidacji szkody przez zapłatę różnicy pomiędzy wartością pojazdu sprzed i po zdarzeniu szkodzącym.

Za zasadne Sąd uznał zatem, w świetle powyższych rozważań, przyznanie powodowi kosztów wynajmu pojazdu zastępczego w całej dochodzonej wysokości, jak również kosztów odholowania pojazdu z miejsca zdarzenia, których pozwany nie kwestionował.

Wobec powyższego Sąd zasądził od pozwanego na rzecz powoda żadaną przez niego kwotę 15 200,00 zł, mieszczącą się w oszacowanej przez biegłego wysokości szkody brutto w pojeździe S. (...); kwotę 2 420,25 zł za wynajem pojazdu zastępczego oraz kwotę 492,00 zł stanowiącą koszt holowania, łącznie 18 112,25 zł, o czym orzekł jak w pkt 1 sentencji.

O odsetkach Sąd rozstrzygnął na podstawie art. 481 § 1 k.c., przyjmując jako początkową datę ich naliczenia dzień 19 grudnia 2016 r., tj. dzień w którym pozwany odebrał odpowiedzieć na pozew (EPO k. 44), dowiadując się o wysokości dochodzonego roszczenia.

O kosztach postępowania Sąd orzekł jak w pkt 2 i 3 sentencji, w oparciu o zasadę odpowiedzialności za wynik postępowania, zawartą w art. 98 k.p.c. Pozwany jako przegrywający sprawę zobowiązany jest zwrócić powodowi: kwotę 906,00 zł z tytułu opłaty od pozwu; kwotę 500,00 zł z tytułu zaliczki na opinię biegłego; kwotę 123,87 zł z tytułu dojazdu na rozprawę pełnomocnika powoda (zgodnie z przedłożonym spisem kosztów podróży z dnia 8 marca 2018 r. k. 93) oraz kwotę 4 800,00 zł stanowiącą wynagrodzenie pełnomocnika powoda, ustalone w oparciu o § 2

pkt 5 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych z dnia 22 października 2015 r. (Dz. U. z 2015 r., poz. 1804, w brzmieniu obowiązującym na dzień wniesienia pozwu, tj. 26 września 2016 r.), powiększoną o opłatę skarbową od pełnomocnictwa – 17,00 zł.

Zgodnie z treścią art. 113 ust. 1 ustawy z dnia 28 lipca 2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (Dz. U. z 2016 r., poz. 623 ze zm.) Sąd nakazał pobrać od pozwanego na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego w Suchej Beskidzkiej kwotę 309,71 zł, stanowiącą różnicę pomiędzy przyznany biegłemu sądowemu wynagrodzeniem za sporządzenie opinii - 809,71 zł (k. 88), a uiszczoną przez powoda w toku postępowania na ten cel zaliczką w wysokości 500,00 zł (k. 78).